

CSOÓRI SÁNDOR

Várok, ha kell

*Várok, ha kell — mért is ne várnék?
Már minden krizantémot, szekfűt és gőgös
liliomot megszagoltam. És itt reszket orromban
az égett emberhús édeskés szaga is.
Van hát időm reménytelenül várni tovább
valami föltámasztó fényre. A földből jön?
Az ég érceiből? Megindul tapogatózva
a falak mellett, kőrakást súrol, bevilágít
bágyadt szemekbe, akadémiák zöldhályogos
ablakába s mohón keres egy tiszta arcot, egy
szívós tésztet, melyből még most is
kiűzhetetlen a világ kéksége. Várok, ha kell
erre a fényre üres utcákon, sérült
emlékeim balján egy kórházkertben
s elég ha csak átiramlik a padokon,
a fák törzsét megérinti s dermedt levelet
alulról megvilágít. Talán a legelső
isten üzen vele nekem szemérmesen,
talán halott anyám a kitavaszkodó földből.*

Nyári óda

*Áll mozdulatlanul minden. Az
elpilledt levélrések között
csak a habókos legyek bújócskáznak.
Fölsír egy hascsikarásos szúnyog a délutánban
s aztán, mint a csecsemők, tovább alszik.*

*Csönd, csönd. Megcsöndül bent a fül is.
Most születik az arany, a tűz, a méz
s a gyönyör karikái is most*

*szárnyasodnak. Elég csak a szememet lehunynom:
sikoltás-előtti pupillák rajzanak el az arcom előtt.*

*Elmúlt nyarakból szalmakazlak pattogása
szüremlik hozzám s a szérük mélyéről
hőgutás kakas kiált. Ó, halhatatlan
júliusaim! Remeg a levegőég köröskörül
s fehér rakétaként száll föl lassan a zámolyi templomtorony.*

*Út a végtelenségbe, minden határon túlra:
ez voltál nekem nyár és ez is maradsz,
hisz magam is fény vagyok: csavargó, boldog,
emberi tűz. Ha nem tudnád még:
nyomozz utánam titkosan rigók közt, vizek fölött.*

*Ülök egy kertben, jöhet rám rossz idő is.
Sziszegő, tüzes drótok mászhatják meg
dúdoló fáimat s a szomszédos dombtetőt.
Az égerszagban emléknék akkor is te maradsz meg,
forró szájmelegeddel, nyár s vibráló egeiddel.*

Búcsúvers

Te távolodsz?

Vagy én távolodom?

*Futnak a vonatok észak felé és dél felé
s erdők nyomulnak közénk,
szigorú vadvizek,
A tanyák fölött hosszan köröz,
levegőt sarabol egy vércse,
mintha a veled összekötő
hajszáldrótokat kaszabolná.*

*Voltál valaha valakim,
voltam én is világgjáró árnyékod neked,
most egy röghözkötött, csonka szélmalom
árnyéka lehetnék csak a perje fűben.*

*Fürjek, fácánok futkorásznak
közel a töltés mellett,
ezüstnyárfa levele remeg —
Látsz-e még valahol szikrázó, zöld levélfényt,
mely szökésemben is utolérhet?*

*Látsz-e sást, szitakötőt s gyászoló kutyát
az én szememmel?
Múltadnak múltja leszek,
búcsúzós világtűz
e kiüresedő délutánon.*

*Ha nem kifosztott testtel halnék meg én is,
talán bűnösnek érezném magam
megrabolt életedért,
de így csak lesütöm szemem
és szökevény homlokomat a szélbe tartom.*

*Amit elveszek tőled,
visszaadom most gyorsan
árokpartnak és fasornak,
vissza az elmaradó nyári síkságoknak: ragyogjanak.
Legyen határtalan újra, amit kezdetben
annak hittünk,
legyen határtalan, de mostmár nélkülem.*



VÁRNAI LÁSZLÓ FOTOGRAFIKÁJA